

Okénko

farností Nový Jičín, Šenov u N.Jičína,
Kunín, Libhošť, Hukovice

4
říjen
2003

DUCHOVNÍ SLOVO

Otec Alois

Dušičky... Památka všech věrných zemřelých... Kdo by neznal tyto názvy a co obsahují? Je to čas, kdy jde příroda spát, listí je opadlé, venku pošmurno a vše nás nějak vede k zamýšlení nad pomíjivostí života, kam směřujeme a co nás čeká. Jsou to otázky jako lidstvo samé a jsou obsahem tzv. eschatologie, což je část teologie, která pojednává o věcech posledních, smrt, osobní soud člověka, vzkříšení těla, poslední soud, očistec, nebe, peklo.

Někde na našich hřbitovech můžeme nalézt známou větu: "Co jste Vy, byli jsme i my a co jsme my, budete i Vy." Tato věta nás nechce vést k tomu, abychom se naplnili strachem z věcí budoucích, ale naopak nás vede k zastavení a k dozrání k zodpovědnosti života, která pramení z toho, že smrt nám pomáhá, abychom v tomto světě byli lidmi takovými, jaké nás chce mít Bůh, a tím byli správně nasměrováni k dozrávání pro věčnost Kristova království.

Rozžatá svíce na hřbitově má úžasnou křesťanskou symboliku. Hřbitov je město mrtvých, kteří pro tento svět byli, ale již nejsou. A přesto má křesťan naději, kterou mu nemůže vzít ani smrt, i kdyby se zdála jakkoliv temnou a beznadějnou. Rozžatá svíce hovoří o tom, že Ježíš je světlem, které prozařuje veškeré temnoty smrti, a že vůči Němu je smrt naprosto bezmocná. Svíce, které v těchto dnech budou zářit na našich hřbitovech, z nich činí místo naděje a světla, které vyprošujeme našich zemřelým, ale zároveň i sobě. A pro toto světlo stojí za to žít i umírat. Nejen tehdy, kdy přichází smrt, ale i tehdy, kdy máme umřít všemu tomu, co nám toto světlo věčnosti chce vzít a co nazýváme hříchem.

Ze života sv. Aloise se vypráví, že se jej jednou představený zeptal, právě když hrál partičku šachů. „Co bys dělal, kdybys věděl, že za půl hodiny zemřeš?“ Alois odpověděl: Dohrál bych tuto partii šachů“. Tato odpověď hovoří o připravenosti Aloise na odchod z tohoto světa, že byl připraven se kdykoliv setkat se svým Pánem. Takováto připravenost přináší do duše pokoj a zahání jakýkoliv strach a neklid, který pramení nejen ze strachu před smrtí, ale má svůj původ ve hříchu. Ať nás dušičkový čas nejen spojí s našimi zemřelými, ale ještě víc se přimkneme k Pánu, který chce být naší nadějí a převést nás ze stínu smrti do světla života, který nehasne.

PŘEDSTAVUJEME

Připravil Jan KNYTL

V Žilíně dělá kostelníka pan František Kubáň. Ptali jsme se ho na jeho službu i na jeho život.

Pocházíte z Žiliny?

Přišel jsem z Horní Bečvy. Otec pracoval v kamenolomu a také 50 let dělal kostelníka. Bylo nás ze dvou manželství 8 dětí. Život byl skromný.

Ve vašem věku máte také jistě vzpomínky na válku?

Ano, hlavně jednu vzpomínku. Narodil jsem se v roce 1921 a Protektorátu vyšlo nařízení, že všichni z ročníku 21 musí do Říše do zbrojního průmyslu. Prožil jsem tam 3 roky.

Kdy jste přišel do Žiliny, a jak dlouho děláte kostelníka?

Přišel jsem v roce 1949, kostelníka dělám 30 let. Kostel Sv. Mikuláše – nejstarší v celém kraji – byl po odchodu Němců ve špatném stavu. Kolem kostela byl

hřbitov, ale tam se naposledy pochovávalo v roce 1939.

Pamatujete, jak se kostel měnil k lepšímu?

První větší oprava byla v roce 1968. Nejvíce se však udělalo až po revoluci. Na opravu přispěl městský úřad, farníci a zásluhou bývalého starosty Pavla Wesselého i Němci, kteří po válce museli odejít

Jak často tu bývají mše?

Každou sobotu v 8.00 hod.

Kterí kněží sem zajíždějí?

P. Hýža, Juřena, Jan Jan, Doleček a pak hlavně p. Krutílek a Veleba.

Z čeho jste měl při „kostelničení“ největší radost?

Z otevření kostela po opravě. Byl tu i pan biskup a přijeli

Němci, kteří na opravu přispěli. Je to malý příspěvek k porozumění mezi našimi národy.

Co ještě zbývá vykonat?

Je přislíbena oprava varhan, je potřeba dopravit z Maďarska

motor. Snad se někdy podaří aby v žilinském kostele byly mše v neděli nebo v sobotu s nedělní platností. Jistě by se pak zvýšila i návštěvnost.

LITURGICKÉ OKÉNKO

Připravil otec ALOIS

Znamení kříže děláme na začátku mše svaté spolu s knězem po vstupním zpěvu.

1. Kříž – křesťanský symbol

Co je kříž? Kříž je křesťanské znamení. Vyjadřuje umučení Ježíše Krista a jeho dílo vykoupění. Kříž je tedy místo záchrany. Ježíš nás všechny zachránil svým křížem z hříchu. (V době Ježíšově byl kříž nástrojem umučení.) Na kříži se rozhodlo o spáse lidstva. Kříž tedy neznamená jen smrt, ale také vzkříšení — vítězství Krista nad smrtí. Kříž je výrazem naší víry a důvěry v Ježíše Krista. Je znamením odevzdanosti, lásky ke Kristu i k lidem. Kříž je základní křesťanský symbol. Kříže máte určitě doma v pokojích, nosíte je na krku, kříže jsou na kostelích, na hřbitovech, jsou vyšitý na ornátech, jsou na bohoslužebných předmětech, knihách...

2. Znamení kříže

Děláme je při modlitbě — na začátku a na konci, při mši svaté i při různých žehnáních kněze či při žehnání na čele druhou osobou.

Jak se správně dělá kříž? Levá ruka s pěkně spojenými prsty je na hrudi a pravou rukou s prsty také pěkně spojenými děláme vlastní znamení. První pohyb pravé ruky probíhá od vrchu dolů (od čela k hrudi) a připomíná, že Bůh sestoupil na zemi v osobě Ježíše Krista. Druhý pohyb probíhá od levého ramene k pravému a připomíná Ježíše Krista přibitého na kříži. Kříž je vyznáním víry v Nejsvětější Trojici — vyslovujeme jména tří božských osob: Otce i Syna i Ducha Svatého.

Snažme se proto dělat kříž pěkně a pomalu, nedělejme jakousi zmuchlaninu nebo jako bychom se škrábali na břicho. Soustředme se na to, co děláme, a nedělejme přitom jiný úkon. Říká se, že jaký kříž, taková víra. I tímto pěkným znamením můžeme dobře svědčit druhým o své víře. Pěkným

znamením kříže vyjadřujeme náš pěkný vztah k Pánu Ježíši. Znamení kříže je už vlastně základní modlitba.

3. Různé způsoby značení kříže

Nejčastěji děláme velký kříž - latinský - a před evangeliem děláme kříž malý (palcem na čele, na ústech a na prsou). Je zvykem, že rodiče dělají palcem křížek na čele dětí např. před spaním, před odchodem do školy. Tím rodiče vyprošují svým dětem Boží pomoc, ochranu a požehnání.

HISTORICKÉ OKÉNKO

V minulém čísle jsme si připomněli historii kostela sv. Trojice. Tento kostel, v padesátých a v šedesátých letech uzavřený, opět ožil během oprav na počátku let sedmdesátých.

Ze vzpomínek pamětníků na opravu kostela sv. Trojice

Antonín Pospíšil

V roce 1971 se započalo s opravou interiéru kostela sv. Trojice. Byla oklepána omítka až na původní zdivo. Ve křtící kapli a sákrístii z 90%. Přitom byla položena nová elektroinstalace a v sákrístii pak nová rozvodná skříň.

Oltáře hlavní i boční byly rozdělaný, i sošky na kazatelně. Co z výzdoby chybělo, bylo domalováno a dřevěné části napuštěny tehdejším chem. prostředkem pentaloidem. Spotřebovalo se ho asi 130 litrů. Aplikace byla prováděna injekčními stříkačkami, otvory po červotočích byly tmeleny. Byla to mravenčí práce, ale obětaví lidé vytrvali.

Po této práci následovalo natírání a zlacení. Za zmínku stojí, že zlato na rám oltářního obrazu bylo dárcem dovezeno ze Švýcarska. Těchto oprav

se zúčastnilo hodně lidí, kteří si při rodinných povinnostech našli čas, a obětovali ho pro toto dílo.

Po opravách omítky následovala malba. Byla náročná už tím, že se stavělo dřevěné lešení, které se na místě sbíjelo z latí. Před novou malbou byla stará seškrábána.

Na opravu varhan byli pozváni mistři z Krnova. Nedělala se celá rekonstrukce, ale opravilo se jen to nejnútnejší, aby byly varhany funkční. Některé dřevěné trubky sání vzduchu do píšťal byly úplně ztrouchnivělé.

Opraveny byly taktěž dveře do sákrstie, křtící kaple, na kůr a boční vchod do parku. Některé desky výplně úplně chyběly.

Na jaře 1973 se celková oprava intenzivně dokončovala. Na závěr oprav se pořídil nový obětní stůl s ambonem a vše bylo připraveno pro nové otevření.

Na slavnostní otevření byl pozván biskup Leopold Vrána, ale ten se nemohl toho dne zúčastnit. Místo něho přijel profesor Koryta, rodák z Vyškova.

Za všechny obětavé bych chtěl zmínit alespoň Josefa Machýčka a Miloše Lossmanna, kteří se na opravách nejvíce podíleli.

NAPSALI JSTE NÁM

Díky

manželé Orlíkovi

Stalo se již tradicí každoroční pořádání letních farních táborů pro děti. Co se však za naplněním takové tradice skrývá, to si ten, který něco podobného nevytvářel, jen stěží dovede představit.

A tak my, rodiče, často bereme jako samozřejmost, že se o prázdninách bude někdo věnovat našim dětem, (zajisté kvalitně a levně) a ony tak zažijí spoustu krásných chvil, na které budou ještě po letech vzpomínat.

My bychom chtěli alespoň touto cestou poděkovat a ocenit všechny, kteří bez nároku na odměnu či uznání do tohoto nelehkého úkolu vstupují a

nasazují svůj čas, práci, peníze, nervy a mnoho dalšího, o čem většina z nás rodičů nemá ani potuchy.

Děkujeme, že v době, kdy my ještě zdaleka nepomýšlíme na léto, tyto lidé již hledají nejvhodnější místo a sestavují program pro děti, které v mnoha případech ani neznají, a přesto se pro ně chtějí nasadit s odhodláním a láskou.

Věříme, že na obou letošních turnusech tuto skutečnost děti hmatatelně zakoušely.

S jistotou však víme, že naše děti prožily několik úžasných dní, plných her a dobrodružství, ale aké poznání, jelikož se celý tábor nesl motem „Cesta kolem světa“.

A tak, na rozdíl od nás, rodičů, naše děti vědí, jakou vlajku má Mexiko, Japonsko, Brazílie nebo Egypt, jaká

měna v té či oné zemi platí a co je pro tuto krajinu typické.

Tak nás po návratu z tábora mohly naučit jíst rýži pomocí hůlek nebo vysvětlit, jak má vypadat správná italská pizza.

Ale za co děkujeme především je to, že mohli díky Vám zakusit atmosféru společenství. Vědomí, že jsou tady kamarádi, kteří si taky chtějí hrát a smát se, avšak ne na úkor druhých, ale s očima i srdcem otevřeným ke všem a ke všemu, co nám dobrý Bůh dává.

Ještě jednou upřímné D Í K Y !!!

Byli jsme v Zakopaném

Marie Bayerová

Zakopané je v podvědomí lidí známo jako středisko sportů, lyžování a turistiky. Málo je známo, hlavně u nás, že je zde možno nalézt také duchovní posilu a krásu, kterou vytvořil polský národ na poděkování vděčnosti za uzdravení Sv. otce, když byl na něj 13.5.1981 spáchán atentát. Vzniklo zde Fatimské centrum nevídané krásy.

Dne 13. září v ranních hodinách vyjel náš autobus naplněn poutníky a s doprovodem otců Aloise a Michala na pouť k P. Marii Fatimské do

Zakopaného. Cesta byla dlouhá přes Český Těšín, Bielsko-Biala, přes Wadovice, Jordanov, Nowy Targ. Do Zakopaného jsme dojeli v 9.15 hodin. Byli jsme překvapeni krásou celého objektu, tajil se dech při prohlídce původní kaple P. Marie Fatimské, kde v roce 1997 sloužil Sv. otec mši svatou. Před kaplí je socha anděla se sv. hostií a modlitbu. Zjevil se fatimským dětem, aby je připravil

na zjevení P. Marie. A samotný chrám svou nádherou před-čil všechno naše očekávání. Stavba byla započata v roce 1992 a dokončena v roce 1995. V kněžišti je veliký baldachýn, ve kterém stojí Matka Boží Fatimská, a kolem baldachýnu ohoz, vše ze dřeva. Umělecká práce jako krajka a celý chrám obložen dřevem. Zde jsme měli před desátou hodinou mši svatou. Pak následovala prohlídka venkovních kaplí v krásné přírodě, ve stínu vrcholků tatranských štítů. Zde jsme měli pěkný pohled na Giewon s křížem. Polský lid putoval na tuto horu, od níž má přijít spása, podobně jako je pro Čechy Blaník. Jelikož se blížilo poledne, následovalo loučení, zakoupení pohledů a po dvanácté hodině jsme se vraceli zpět na sever Polska. Další zastávka byla v Ludźmierzu, kde je velké poutní místo u Matky Boží Královny Podhalské, kterou také nazývají P. Marie usmívající. Zde v poutním chrámu z r. 1234 jsou po stranách oltáře obrazy, na levé straně obraz založení tohoto kostela s letopočtem a předávajícím právem k uskutečnění stavby, na druhé straně obraz Sv. otce Jana Pavla II., modlícího se se svými kardinály. Sv. otec v roce 2001 povýšil tento kostel na baziliku minor. Kolem kostela je křížová cesta a za kostelem na velkém prostranství uprostřed pomník modlícího se sv. otce. Kolem ve velkém půlkruhu je 15 růžencových tajemství s Golgotou na kopci. Zde vše působí tajemně a my z vděčnosti za vše, co jsme viděli a prožili – modlili se vroucně bolestný růženec. Pak nastalo krátké rozloučení před svatostánkem a my

odjížděli do Wadovic. Zde byla prohlídka muzea (rodného domku sv. otce), pak návštěva chrámu Petra apoštola. Všude plno květin a zároveň důrazně 25.výročí od svolení Sv.otce. Rozloučili jsme se s Wadovicemi a zůstala nám návštěva Kalvarie Zabrzdowské, to však pro pokročilý čas, po uvážení, že bychom zatměli a nic neviděli, padlo rozhodnutí „zase příště“. A tak jsme se vraceli k domovu s poděkováním za vše krásné, za to, jak musíme být vděční, že můžeme zhlédnout tak významná místa. Velké poděkování za výklad o navštívených místech patří otci děkanovi, bez něhož by naše pout' neměla patřičného lesku. Zároveň děkujeme P.Marii a anđělům strážným za ochranu při cestování. Jistě se budeme všichni těšit na další poutě.

Snad bychom mohli naplánovat na příští rok cestu do Krakova k sestřám Božího milosrdenství, místa zjevení sestry Faustyny Kowalské, prohlídka Krakova s návštěvou solných dolů ve Wielicce se zastávkou na Kalvarii Zabzycowské.

Pobyt v italských Dolomitech.

Martin & Jana

Ve dnech 24.8. – 1.9.2003 pořádala novojičínská farnost pobyt v italských Dolomitech. Pobyt pořádala farnost pod vedením pana děkana – o.Aloise Peroutky. Naším přáním bylo zdolat dolomitské kopce. Ihned po příjezdu jsme se vypravili na „Kraví horu“. Tato hora je v nadmořské výšce 2127 m a nachází se přímo naproti vesnici sv.Martin, ve které jsme byli ubytováni. Bydleli jsme v krásné ubytovně Velehrad, o kterou se starají dva čeští kněží – o. Kopic a o.Fridrich. Zde jsme měli každý den mši svatou.

Trasy byly rozděleny do několika skupin podle náročnosti. Každý z účastníků zájezdů si mohl vybrat podle svých schopností.Zúčastnily se všechny věkové kategorie.

Před námi byla úžasná, i když trochu dlouhá procházka na Paternkofel s výškou 2320 m. Jedna ze zajímavostí této trasy byly tunely ,vytvořené ve skalách za 1.sv.války.

Také velice krásné a zajímavé bylo místo u vodopádů, které jsme také navštívili. Zde si mohl každý odpočinout a nabrat síl k dalším výstupům.

Další vrchol, který jsme se chystali zdolat, bylo M.Cristallo ve výšce 2932m. Ti odvážnější mohli jít přímo po skalách k vrcholu za pomoci řetězů a ostatní mohli jet lanovkou.

Další den se nám trochu pokazilo počasí, ale přesto jsme se byli podívat u jezera Misurina.

Poslední trasu, kterou jsme absolvovali, byl výstup na Růžovou Tofanu. Vrchol hory byl ve výšce 3225 n.m. Tato trasa byla opravdu náročná a bez řetězů by se dala jen těžko zvládnout. I když některé úseky vyžadovaly mnoho síl, věřím, že nikdo toho nelitoval.

Děkujeme všem účastníkům za pěkné společenství, které jsme během pobytu vytvořili, za to, že jsme se při zdolávání vrcholů učili zdolávat i vrcholy své lenosti, sobectví vůči Bohu a svým bližním. Děkuje také o.Aloisi, který vše skvěle zorganizoval. Nesmíme zapomenout ani na hodného pana řidiče a paní kuchařku, která nám připravila samé dobroty. Také děkujeme všem, kteří jakkoliv přispěli ke krásnému pobytu. Věříme, že pojedeme opět, a že se k nám přidají i Ti, kteří nemohli nebo ještě váhali.

Mariánská pout' a Mariánský sloup v Praze

Marie Riedlová

Deset let od dodání sochy Panny Marie z exilu konala se tradičně jako každým rokem první sobotu měsíce května, Mariánská pout' Prahou a byla velkolepá. Jen korouhví a praporů bylo 25 (loni jenom 3). Doprovázela ji dechová hudba ze Strážnice a okolí. Byli to mladí a naparádění hoši. Nejprve vyhrávali na nádvoří Strahovského kláštera, potom v chrámu při mši svaté. Během průvodu přehrála snad všechny nejkrásnější mariánské písně. Po ukončení poutě hrála ještě pro zábavu na Staroměstském náměstí, které bylo zaplněno poutníky a turisty.

Přesná replika sochy Panny Marie z Mariánského sloupu, jenž téměř 300 let stál na Staroměstském náměstí než byl stržen, se již dokončuje.

3.listopadu letošního roku bude tato socha posvěcena na Staroměstském náměstí, a potom uložena v Týnském chrámě, a to až do doby,

kdy pražští mocipáni dají povolení tento Mariánský sloup opět vztyčit. Byli jsme vyzváni, abychom se za brzké uskutečnění tohoto díla modlili.

Vždyť jenom Panna Maria je veškeré cti hodna. Ona je Královnou Nebe i Země. Země, kde hlavně v Praze byla tak zneuctěna a pohaněna a kde dodnes tato největší chyba a vina našeho národa nebyla odčiněna.

Pozn.redakce: Ve farní knihovně je možno si zapůjčit videokazetu o mariánském sloupu.

Rekonstrukce kapličky sv.Michala v Bludovicích

Gabriela ŽITNÍKOVÁ

Úvodem stručně o historii kapličky.

Jednu z nejvýznamnějších dominant naší vesnice představuje kaple sv. Michaela s budovou přilehlé bývalé školy. Jak se dovídáme z materiálu zpracovaného panem PhDr.Jaroslavem Zezulčíkem, počátky vzniku kaple jsou dodnes zahaleny rouškou tajemství.

První zmínky o naší kapličce jsou z roku 1737, kdy byla již obnovována, a tehdy na ní byla také postavena malá věžička. Barokní kaple obdržela v roce 1830 nové zastřešení, makovici, a na ní bylo vztyčeno znamení kříže. Poněkud více se z pramenů dovídáme o přilehlé vesnické škole, která se

stala přirozenou součástí kapličky. Bludovské děti chodívaly původně za vzděláním do nedaleké Žiliny, jak se tehdy hovořilo – obec zde byla přiškolena. Obrat v dosavadním vývoji přinesly až změny ve společnosti po roce 1850. Rozhodnutí postavit vlastní školu padlo na zasedání obecního výboru v roce 1850. Škola měla stát v sousedství kaple sv. Michala. Již tehdy byl přivezen stavební materiál, který byl ale postupně zcizován, neboť vlastní stavba započala až o deset let později. Největší zásluhy na vzniku školy si získal tehdejší starosta a představitel obce, držitel zdejšího fojtství Franz Neusser, který nejdříve studoval na gymnáziu a po té hospodařil na statku svých předků v Bludovicích. Zde se ji ve třiceti letech stal historicky druhým starostou obce. Svěcení stavby bylo provedeno na svátek sv. Michala roku 1861 novojičínským farářem Josefem Prorokem.

Ze vzpomínek paní Rii Skarke se dovídáme, že před druhou světovou válkou byly ve škole dvě třídy – německá a česká, do kapličky docházel pan farář pěšky, na mši přivázeli pana faráře sedláci koňmo. Zajímavostí bylo, že třída sousedící přímo z kaplí sloužila při bohoslužbách jako chrámová loď, stačila jednoduchá úprava – odsunout tabuli a třída i se svými lavicemi byla k dispozici pro široké řady věřících. V 60. letech 20. stol. v době totalitního režimu za ředitele školy s. Kupky byla škola od kaple oddělena a dveře z „hygienických“ důvodů zazděny. V té době navštěvovalo školu asi 60 žáků. Později však i tito byli převedeni do novojičínských škol a z objektu školy vzniklo čalounictví. V těchto neutěšených letech mělo dojít k likvidaci kaple, naštěstí se tak nestalo. Po roce 1989 nastalo oživení náboženského cítění, v kapli byla sloužena slavnostní bohoslužba, při níž byl obětní stůl před kaplí, protože zúčastněných asi 200 lidí by se dovnitř nevešlo. V současné době kaplička slouží převážně jako místo posledního rozloučení ze zesnulými občany obce.

Rekonstrukce kapličky sv. Michala

Během roku 2002 a 2003 byly provedeny rozsáhlé (vnitřní i vnější) úpravy budovy a bezprostředního okolí. Došlo k opětovnému probourání původního vchodu z bývalé třídy. Byla provedena nová elektroinstalace, zazdění vchodu z druhé části školní budovy, která tak fyzicky byla odčleněna a následně nabídnuta k prodeji. Dalšími kroky byla nová podlaha v bývalé třídě, skládací schodiště na půdu a nová střecha nad kapličkou. Nákladnější část rekonstrukce tím byla ukončena. Nyní stačí už jen vymalovat a výsadbou zkrášlit okolí této malebné stavby, která – doufejme – se znovu stane přirozeným středovým bodem nejen věřících naší malebné vesnice.

Charitní klub rukodělných prací

Anna Golichová

Tento klub opět zve ke své činnosti především ženy. Činnost vyvíjí každou středu a pátek od 9.00 do 11.00 hodin v přízemí na faře. Jedná se především o vyšívání, pletení, háčkování, vázání růženců, výrobu upomínkových přání a pohlednic. Výrobky budou sloužit především jako dárky a odměny při dětských a mládežnických akcích.

Z FARNÍ KNIHOVNY

připravuje p.Knytl

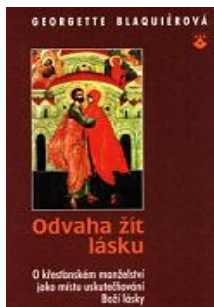
Hospic slovem a obrazem.

Knihu napsala Dr.SVATOŠOVÁ, zakladatelka hospicového hnutí u nás. Vybuodovala první hospic v Červeném Kostelci a podařilo se jí, že v tomto zařízení vládne láska.

„První vkročení do tohoto mimozemského kousku světa.Dýchlo na mne očekávání, radost nad posloužením, pocit, že se všichni známe, srdečnost, lidskost ... “. „Po tom, co jsem v hospici prožila, ho považuji za kousek nebe na zemi.“

Kniha ukazuje, jak projevit lásku těžce nemocným a umírajícím. V hospici nevládné chmurná nálada.

A ještě něco: na konci knihy jsou připojeny obrázky, které se snaží vyjádřit duchovní hodnoty uvedené v knize, tj. lásku, porozumění

Odvaha žít lásku.

Tak se jmenuje kniha Gergette BLAQUIEROVÁ. „Dává nám znovu nahlédnout do originality křesťanského manželství, které čerpá z pramenů Božího slova. Vyznačuje cestu posvěcení manželů Žít a milovat je totéž.“ Tolik slova úvodu.

Kapitoly: Boží plán. Od staré smlouvy k nové. Evangelijní život manželů. Cesty lásky.

Farní knihovna je otevřena: v neděli 8,15-10,00 hod, ve středu 17,00-18,00 hod

ODPOVÍDÁME NA VAŠE DOTAZY

Odpovídá otec Alois

„Jak je možné, že může kromě kněze podávat sv.přijímání i normální ministrant?“

Určitě se nejedná o pouhého ministranta, ale toho, který dostává v církvi určité poslání ke službě akolyty. Už samotný název akolyta vypovídá o jeho poslání. Je odvozen z řeckého „akoluthen“ = následovat, jít za někým. Akolyta je tedy ten, kdo při bohoslužbě „následuje“, pomáhá knězi, jáhnovi. V nejstarších dobách církve byla ve farnosti skupina laiků, kteří byli pověřeni službou u stolu Páně. S tím bylo spojeno i přinášení eucharistie nemocným. Později se tato služba stala jedním z předstupňů ke kněžskému svěcení. Dnes se opět vracíme k významu této služby a v mnoha farnostech se již můžeme setkat s muži, kterým byl svěřen úkol akolyty.

Co tedy může akolyta při bohoslužbě vykonávat?

Při liturgickém průvodu k oltáři může nést kříž. Pomáhá přidržovat knězi nebo jáhnovi liturgické knihy.

Když není přítomen jáhen, připravuje akolyta po přímlovách na obětním stole korporál, purifikatorium, kalich a misál. Jestliže při bohoslužbě přinášejí věřící dary, pomáhá akolyta knězi převzít konvičky s vodou a vínem. U oltáře pak podává konvičky knězi.

Používá-li se kadidla, předává knězi kadidelnici a přisluhuje mu při okuřování darů a oltáře. Přistupuje-li v kostele ke Sv. přijímání velké množství lidí, může pomáhat akolyta knězi podávat Tělo Páně. O velkých svátcích nebo tehdy, když se podává pod způsobou chleba i vína (např. novomanželům, bířmovancům apod.), přidržuje kalich s Krví Páně.

Po sv.přijímání pomáhá očistit posvátné nádoby. Tento úkon, „purifikaci“, je vhodné provádět na abaku, kam akolyta přenese posvátné nádoby.

K úkolům akolyty také patří navštěvovat nemocné lidi ve farnosti a nosit jim Sv. přijímání. Rovněž může při adoraci vystavovat eucharistii. Pozor, nemá však právo s monstrancí žehnat!

Mnohé úkony provádí i ministranti, aniž by byli akolyty. Je však dobré si uvědomit, že jsou to úkoly vlastní služebníkov, který je k tomu pověřen.

Jak se tedy stát skutečným akolytou?

Především je nutné se k této službě připravit. Akolyta by měl být člověk zralý a zodpovědný. V naší diecézi se vyžaduje alespoň dvacet let. Měl

by mít i určité náboženské znalosti, proto by měl mít pastorační kurz, který pravidelně pořádá biskupství, a dobrou pověst ve farnosti. Měl by vést celou svou rodinu, hlavně děti k příkladnému životu křesťana. Takto připravený služebník pak může předstoupit před biskupa, který mu udělí slavnostním způsobem tuto službu, toto poslání. V takovém případě je tato služba udělená trvale a platí v celé církvi. Pokud před biskupa nepředstoupil, pak jeho poslání je pouze mimořádné, spojené jen s určitou farností a hlavně dočasné. Takovému akolytovi říkáme mimořádný rozdavatel sv. přijímání.

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Co jsme prožili

- ✓ 19.července se uskutečnila tradiční pouť na horu Radhošť
- ✓ 26.7. jsme putovali na pouť k sv. Anně do Staré Vody
- ✓ 24.8. putovali farníci na orelskou pouť na sv. Hostýn
- ✓ 24.8-1.9. společně cestovali farníci do italských Dolomit
- ✓ 6.září se uskutečnila městská slavnost, která byla zahájena mší svatou doprovázenou koncertem na lesní rohy a účastí řádu sv. Huberta.
- ✓ 13.září putovali novojičínští farníci do Zakopaného, Wadovic
- ✓ 18.září měla setkání farní rada. Mimo jiné se seznámila s opravami kostela sv. Trojice a splácením dluhu farnosti Hukovice. Na prosby některých starších farníků bylo reagováno vyhlášením možnosti použití WC na faře přede ranní nedělní mší sv. kdy se nacvičuje zpěv a mezi oběma mšemi svatými, kdy mohou faru otevřít knihovníci.
- ✓ 27.9. jsme se setkali s putující sochou P.Marie Fatimské v katedrále v Ostravě
- ✓ Ve čtvrtek 2.10.v 20.00 na faře zahájilo svou činnost po prázdninách opět společenství mužů pod vedením o. Přemyslava a ve stejný čas v dalším týdnu pak společenství žen. Srdečně jsou zváni všichni, kteří se chtějí setkávat v modlitbě nad Božím slovem.

Co nás čeká

- ✓ dne 6.12.2003 v 15.00 hod. bude v Zilinskem kostele adventní koncert, vystoupí Ondrasek.

PŘÍLEŽITOST K SV. ZPOVĚDI

od 29.10 do 2.11. 2003 k získání milostí pro naše zemřelé:

středa 29. 10.	06.00 - 07.30	farní kostel,
	17.00 - 17.50	Španělská kaple,
	15.30 - 16.45	v Libhošti po mši sv.
čtvrtek 30. 10.	06.00 - 07.30	farní kostel,
	16.15 - 16.45	v Šenově a v Kuníně po mši sv.
	17.00 - 17.50	Španělská kaple
pátek 31. 10.	06.00 - 08.00	farní kostel,
	15.30 - 18.00	farní kostel
sobota 1. 11.	06.30 - 07.45	farní kostel
	08.00 - 08.50	Žilina
neděle 2. 11.	během dopol.bohoslužeb v far.kostele v N.Jičíně a v Kuníně	
	17.30 - 18.20	Španělská kaple
sobota 22. 11.	15.00	mše sv. v kapli v Bludovicích

BOHOSLUŽBY:

1. 11. Všech svatých	07.15	farní kostel N.Jičíně
	07.30	Libhošť s pobožností za zemřelé
	08.45	Kunín s pobožností za zemřelé na hřbitově
	09.00	Žilina
	09.30	Šenov , s pobožností za zemřelé
	15.00	Hukovice , mše sv. s pobožn.za zemřelé (pobožnosti za zemřelé jsou vždy po mši sv.)

2. 11. Vzpomínka všech věrných zemřelých:

15.00 Dušičková pobožnost na měst. hřbitově v N.Jičíně
bohoslužby jako v neděli.

Mimořádná sbírka v neděli 2. 11 je na potřeby ostravského biskupství.

Krátké zamyšlení

Jsi celý usouzený? Bůh ti opakuje ústy představeného „Já jsem ve tvém souzení s tebou.“ Jsi opuštěný, ujišťuji tě, že Ježíš tě tiskne k svému srdci úžeji než kdy jindy.

Otec PIO - Korespondence